

ותמת רחל ותקבר בדרך אפרתה... ויתרחש הפלא.

ויתרחש הפלא.

בארה"ב כיוצע רם ונישא והוא מקומה של האשה בחברה... ויהי עמיתיה, הופיע לפני זמריה במידות...

והי' עתה מקום התרופה. אולם לדעת פרופיסור לפסיכולוגיה מקום התרופה הוא אחר...

ואב: הרי אין זה גם חלילה דבר שקר. וכי אין זו באמת ארץ האמהות שלנו, השוכנת יחד עם האבות במערת המכפלה אשר בחב"ר?

אמנם לא כולן רק שלשתן, כי האחת, זו שהפכה להיות להאם בהיא הידועה, רחל, לא וכתה לכך. היא קבורה על אם הדרך בבית לחם אפרתה, אבל היא בוכה על בניה כי אביהם.

אינם אף לא כתיירים אינם משש.

במעודן הת' ירים אשר בירושלים התי' צונה נתקיימה השבוע - השבוע דוקא, שבוע פרשת קבורת רחל בבית לחם - מסיבה מיוחדת כמינה מסיבה של אסירות וע' צירות בית לחם מימי השלשון הכידי, ש' לרגלי הופעת ספרה של אחת האסירות בעיר גאולה כהן, 'סיפורה של לוחמת' על הימים ההם ועל בית הסוהר ההוא בבית לחם ההיא, בית לחם של רחל האם. עשרות עשרות נשים אמהות, מהן שהיו כבר אמהות או, בשבתן בכלא וילדיהן בחוקי מתכונות לא שם בחצר בית הסוהר ההוא ולא על יד קבר רחל האם, כי ארץ המעודן תיירם בירושלים המנותקת גם מרחל האם וגם מבית הסוהר ההוא בו ישבו מאחורי חומת סורג לוחמות לגאולת ישראל מהות'.

א ר י א ב ו ת ו א מ ה ו ת

מאת ד"ר ישראל אלדד

וככלו וצחקו והתענו ושרו וחלמו ונכספו, בנות ישראל מאחורי חומה וסורג לא־הרחק, לא הרחק מקבר רחל.

מי היה האיש והמושל אשר המה רעיון זה להקים בית סוהר לנשים בארץ דוקא שם. ד"ר פא סמוך לקבר ההוא, שעליו נרקמה אגדת פלאים על רחל שבניה השבו ימים כוכים על קברה?

ויושבת במסיבה אמה של הסופרת והיא עצמה סופרת שבכ"פ ומן הלב, ומספרת כיצד הגיעה פעם לשם וכיצד השתתחה שעות רבות על קבר רחל האם ובכתה ונכתה, אבל לא ככתה כאשר התדפקה על שערי בית הסוהר, מכה בפעמון, מכה בפעמון, מכה בפעמון פעם פעמים ושלושה להוריד ממנחתו את הב' רישו מפקד בית הסוהר, על מנת להגיש לבתה את מה שהביאה עמה ממונות וחשוב ממונות דואר סתר מטעם המחזרות. והמפקד רונן ור"ר דואר ומסרבו, והיא מפלצלת שוב ושוב ולא ה' פה, כי הן באה מאותו קבר של רחל לאמנו וממנה כפי הנראה למדה לא לתרופה, לא להר' פורה הן רחל האם לילה לילה מפלצלת ככה כרמה, להוריד משלחתו את הקב"ה בכבודו וב' עצמו, שלא ינוח ולא ישקוט כל עוד בניה בגולה. היא לא תרפה רחל האם. על בניה כי אינם, על בנותיה כי בשב"י.

לא, לא שם באותו כלא ולא ליד הקבר ההוא השכול מתכנסוה האסירות לשעבר, להר' חמות לשעבר, לא שם כי לשם לראשונה מאז מרת רחל האם אין בניה ובנותיה יכולים לה' גיע, לא שם כי אם במעודון תיירם.

כאלו לאו כי עדיין תיירם אנו פארץ הזאת ולא שבו מנים לכבלם.

אולי לא כן? אולי ארץ בנים ובנות היא?

אלא כשאתה אומר 'בנים ובנות' הרי ממילא אתה מצריך 'אבות ואמהות', שאם לא כן, שאם בלי אבות ואמהות, הן ממזרים הם הבנים והבנות, ממזרים וזרים כאן;

לתשומת לבם של כל אלה העשכים השוטים המתימרים ליצור 'אומה חדשה' של בנים ובנות בלי אבות ואמהות, אם כי בלעדי אמהות ואבות אלה לא היו יושבים פה, לא היו גולים פה, בלי כיסופי אבות ואמהות אלה באגדה ובתפילה של יהודי הגלויות, בלי האמונה היהודית הזאת המנוצצת בפה, לא היו הם נולדים כאן על אדמת אבות וא' מהות קדומים ולא היתה להם זכות כלשהי על אדמה זו.

בלי אם יתומים אנו, אך בלי רחל האם ובית לחם ובלי חברון עיר האב, לא יתומים כלבד, כי אם ממזרים אנו בארץ הזאת.

כי לא סתם הוא שנשאר שם מעבר לגבולנו, השיכונה נשארה שם. פעם היא היתה עמנו כגלות, אך אחר כך הלכה עמנו ארצה, הביתה וקרה בגולה אשר קרה וקרה בארץ אשר קרה, מיטב הגלות הושמה, מיטב הארץ נקדע. ואין בנו לא ממידת האהבות האר' חבה, החזקה, השלטה ולא ממידת האמהות האר' הבת, הרכה. לא מעוצמתה המדינית ומעושרה של מלכות אפרים ומנשה שמיני עברי הירוד, ר' היא מקדושתה של מלכות יהודה שבית אלהים בה. לא אב כשמים ולא אב בארץ. בנים ובנות בריאים וחזקים וזקופים וגם כאשלוים יפים ומתייפים ומורדים במאבהם ונתחנקים במיצר הגוף ובסכך הנפש.

מי שאין לו אם ואב או בועט בהם, גם בנים יתיר מאשר יהודים, והרי לא קבעו צעירים

ובנות לא יהיו לו או יהיו ויבועט בו. המתנק שרשי עצמו יאלכ בסר ופירותיו - סרק. כל הורכים מובילות לבית לחם יהודה, לבית לחם יהודית.

אנציקלופדיה לידעת הארץ. פתח בה וחפש את הערך 'בית לחם'. בית לחם: בית לחם... בית ברלם... בית דראס... הגנה: בית אלפא... בית לחם... אין לא! בית לחם גלילי.

ובית לחם יהודה - אין. זה לא בארץ נוראה. זה בחוף לארץ.

זו אנציקלופדיה לידעת המדינה. זו אנציקלופדיה לידעת נפש המדינה. זו אנציקלוד' פדיה לידעת חוסר נפש המדינה. כי שם הנפש, באשר הוא, וכל החושש כי אפשר כן בלי נפש, בלי רחל, טועה גם אם נזמה לו שזה מגביר את הגוף, שזה גבר עד מאוד.

דוקא היא, רחל הרכה לידה את יוסף ובנימין, יוסף אבי אפרים ואבי מנשה, בנימין מבני הגבור שבשבטי ישראל. דוקא משם מבית לחם הרחלית היא, יצא למלך ולכבוש גלות מלכי ישראל, דוד.

דוקא בית לחם זו של רחל האם ושל דוד המלך, דוקא היא מעבר לגבול המדינה שלנו. ורק זאת אינו יודע מה פה סבה ומה פה מסר. בבי. האם מכיוון שהשארנו בחוף את עיר דוד ועיר רחל, את עיר המלוכה ואת עיר האהבה, נשארנו אנו במדינה זאת בלי נפשות, או שמא להפך: שמא משום שמעט מדי היתה הנפשיות בריאים וחזקים וזקופים וגם כאשלוים יפים ומתייפים ומורדים במאבהם ונתחנקים במיצר הגוף ובסכך הנפש.

לעבודה זרה ולא לעבודת קודש, כאילו חוק הוא שרחלות הייבת למות עם היחיד בנימין זה ששמו ישראל. והוא לא כאב צולע על ירכו, הוא צולע הרבה יותר, על יריחו ועל שכם ואפילו על ירושלים.

ואולי הוא, פסיכולוג זה, בטא גם נכון את התורפה במדינת ישראל לגבי החוששת יהודי הגלויות. אין במדינה זו כוח אבהות. זהו בן שהצליח ועושה חיל, אבל לא אב מקום בית לכל בנו - ומאידך אין גם שכניה מרושת בה ושופת מפנה אל הגולה, כיחוד זה הא' אמריקנית הזקיקה כה לשכינה של אמת, לאי הבה של אמת. ומכיוון שהוא יהודי אמריקאי זה אינו אלא תייר במדינה וגם במחוי הנפש היהודית המפוצלת, וביודעין או בלא יודעין הוא באמת אינו רוצה כלל שנהיה בבחינת אב מנסג כל בנו לכינוי הנורא, שהרי אם מבחינת אבהות מרגיש יהודי אמריקאי עצמו יותר בטוח תחת כנפי האבות השינגטון - ורובלס - איונהואר - קנדי, ובכל זאת יש בו יחס פנימי לישראל, הוא ממציא תרופה זו של ארץ האמהות. זה המצוא נפלא ליהדות אמריקה, זו ביחוד ברור הפרוספורטיזם והיי' ה' רים על קוצבה, כשבנים אוהבים באים מפרק לפרק לבקר אותה, את האמא שלהם, עם ילדי דיהם אל הסכתא שלהם, ואין זו מחייב יותר מדי.

ועל כן, אם יש שמץ אמת בתחושתו של פסיכולוג זה, אין שמץ מרפא בתרופתו. אנו רוצים כאן בכל אשר עשינו ובכל אשר עוד מוטל עלינו לעשות לשחרת את היהודי מכל סככי הגלות השנים ומתסכיכי האה החדשים. אין אנו מוסיים פה לא מצד האב ולא מצד האמהות. וזהו ארץ האבות והאמהות כאחת. וכל הפרדה בין אבות ואמהות דינה הכפרה בין יהודה וישראל, דינה הכפרה בין ירושלים ועתיקה וחדשה. לא תרופה היא זאת, כי אם אדרבה. זאת התרופה.

אכן כיום המדינה היא מדינת הבנים והב' זות, אבל הארץ היא ארץ האבות והאמהות. כל הצרכים וכל הורכים מוליכים לבית לחם, צרם המלוכה, וכל הורכים מוליכים ולאהבה גם יחד.